

Byly tedy směnkou kryté pohledávky ceny tržové splatny 15. prosince 1929, 15. března 1930, 15. května 1930 a 15. července 1930. Žaloba byla podána dne 15. prosince 1932. V té době byl tedy promlčen pouze nárok žalobcův na první splátku 700 Kč daně obrátové, neboť ohledně ní měla býti žaloba podána do 3 let od zaplacení 35.000 Kč na cenu tržovou, jež se stala 1. listopadu 1929, tedy do 1. listopadu 1932. Bylo proto žalobu, pokud jde o tuto částku, zamítnouti jako promlčenou a obnoviti v tom směru rozsudek prvního soudu. Žaloba ohledně ostatních splátek na daň obrátovou však promlčena není, neboť daň obrátová byla podle dne dospělosti jednotlivých splátek ceny tržové splatnou nejdříve dne 15. prosince 1932. Žaloba ohledně 2.000 Kč jest tedy odůvodněnou.

Čís. 15012.

Podrobil-li se žalobce, byv propuštěn z práce, rozhodnutí paritního výboru o odškodném, vyvozovaném z kolektivní smlouvy, která nemá ustanovení o znovupřijetí zaměstnance do služby, pokud se týče o dodržení služební smlouvy, a přijal-li přiřčené mu odškodné, vzdal se tím veškerých nároků ze služební smlouvy.

(Rozh. ze dne 5. března 1936, Rv I 324/36.)

Státní pozemkový úřad svolil k prodeji cukrovaru žalované firmě pod podmínkou, že kupující i prodávající předloží závazné prohlášení, že prodejem neutrpí zájmy aktivních i pensionovaných zaměstnanců újmy. Žalobce tvrdí, že u dřívějšího majitele byl definitivním zaměstnancem v dotčeném cukrovaru pod pensí podle kolektivní smlouvy ze dne 22. července 1927 a že mohl býti propuštěn jen z podstatných důvodů, že ho však žalovaná firma propustila nemajíc takových důvodů, a domáhá se na firmě dodržení služební smlouvy a placení služebních požitků. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce nedomáhá se náhrady pro předčasné propuštění ze služby (§ 1162 b) obč. zák.), protože jeho nárok preklusí podle § 1162 d) obč. zák. nezanikl (srovnej Sb. n. s. 4148, 12804). Žalovaná firma ujednala se svými zaměstnanci kolektivní smlouvu z 25. června 1929, ustanovující v § 15, že pro případ trvalého zastavení výroby v některém závodě mají býti zaměstnanci převzati do služeb od závodů jiných, které přejímají od zrušeného závodu řepní rayon nebo cukerní kontingent. Nedostane-li však zaměstnanec nové místo, že obdrží odškodné, o jehož výši se dohodne správa závodu se závodním výborem, a nedojde-li k takové dohodě, rozhodne o výši této odměny příslušný paritní rozhodčí výbor, zřízený podle § 12 kolektivní smlouvy. Žalobce, ač nebyl členem organizace dotčenou kolektivní smlouvu ujednavší, přistoupil dodatečně pro-

hlášením ze dne 25. srpna 1932 k ujednání kolektivní smlouvy, že rozhodování sporů, vyplývajících z této smlouvy má být svěřeno paritnímu rozhodčímu výboru a podal již před tím, totiž dne 15. června 1932, paritnímu rozhodčímu výboru v P. žádost o přiřknutí nároku na odškodnění pro trvalé zastavení Ž. cukrovaru, načež paritní výbor usnesením z 25. srpna 1932 přiznal žalobci podle § 15 kolektivní smlouvy odškodné ve výši čtyřtýdenní mzdy a mimo to za každý odsloužený rok 80 Kč. Toto odškodné žalobce přijal. Podrobil-li se žalobce byv propuštěn z práce rozhodnutí paritního výboru o odškodném, vyvozovaném z kolektivní smlouvy, která nemá ustanovení o znovupřijetí zaměstnance do služby, pokud se týče o dodržení služební smlouvy, a přijal-li přiřčené mu odškodnění, dal svým chováním najevo podle § 893 obč. zák., že již netrvá na původní služební smlouvě a její závaznosti pro obě strany. Žalobce vzdal se tím takto vůči žalované firmě veškerých nároků ze smlouvy a nutným toho důsledkem jest nyní, že se nemůže domáhati splnění smlouvy.

Čís. 15013.

Jak se nabývá zástavního práva k věci, která není v držení dlužníka.

Třebas byla věc exekučně zabavena a podle § 259 ex. ř. odevzdána schovateli do úschovy, může ji vlastník smluvně zastavit tím způsobem, že vyrozumí o tom schovatele a ho poukáže, aby věc držel i pro nového zástavního věřitele.

(Rozh. ze dne 5. března 1936, Rv II 286/34.)

Žalobkyně uplatňuje nárok na přednostní uspokojení z výtěžku exekučního prodeje svršků, o nichž tvrdí, že k nim nabyla smluvního práva zástavního tím, že věci byly z příkazu Rolfa G. E. (dlužníka) jeho plnomocníkem Dr. Františkem Sch., advokátem v N., jejímu plnomocníkovi povozníku G. v N. odevzdány a tam opatřeny nadpisem: Verpfändet für die Fa Brüder S. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Tvrzení žalobkyně, pokud jde o hmotné odevzdání zastavených věcí, neodpovídá pravdě, neboť věci ty dostaly se do úschovy povozníka G. důsledkem zájemního popsání a uschování nařízeného okresním soudem, což stalo se již dne 23. září 1931, tedy před zástavní smlouvou ze dne 12. října 1931, a nikoliv z vůle žalobkyně nebo z vůle dlužníka. Pouhá smlouva zástavní nestačí k nabytí zástavního práva, neboť zástavní smlouva poskytuje jen titul k jeho nabytí (§§ 449 a 451 obč. zák.). K nabytí zástavního práva jest třeba ještě odevzdání a to buďto hmotného (§ 451 obč. zák.), anebo symbolického (§ 452 obč. zák.). Hmotné odevzdání spočívá v tom, že věc movitá z vůle dlužníka se dostane do úschovy zástavního věřitele přímo nebo do úschovy třetí osoby, která ji pak uschovává pro zástavního věřitele. Než v tomto případě nedostaly se svršky do úschovy povozníka G. z vůle E., nýbrž dostaly se do jeho úschovy z nařízení soudu. Nedošlo zde tedy k ode-